ذره‌بین

چرا آمریکا منفجر شد؟

این یک اصل بدیهی است اگر فردی روی خود سرمایه‌گذاری نکند، احتمالا به فردی موفق تبدیل نخواهد شد. کمتر کسی نسبت به این واقعیت شک دارد اما واقعیت غم‌انگیز و گیج‌کننده این است که اگر به یک آمریکایی بگویید جامعه‌ای که در خود سرمایه‌گذاری نمی‌کند به یک جامعه موفق تبدیل نخواهد شد، آنها یا گیج می‌شوند یا عصبانی.

الان در بسیاری از کشورهای اروپایی و همچنین کانادا، مردم از خدمات عمومی برخوردارند و قراردادهای اجتماعی گسترده‌ای در کشورشان وجود دارد که در بسیاری از کشورهای دنیا شاهد این امکانات هستیم. در بیشتر کشورها مسائلی ازجمله مراقبت‌های بهداشتی، تحصیل، بازنشستگی و.... حقوق قانونی هستند.

دلیل وجود چنین حقی در بسیاری از کشورها این است که آنها در جامعه خود سرمایه‌گذاری می‌کنند. اروپایی‌ها و کانادایی‌ها هر سال نیمی از اقتصاد خود را در مسائل عمومی مانند مراقبت‌های بهداشتی، تحصیل و بازنشستگی سرمایه‌گذاری می‌کنند. از این نظر اقتصاد آنها کاملا متعادل است.

اما در آمریکا هر سال فقط ۱۵درصد بودجه کشور در چنین عرصه‌هایی سرمایه‌گذاری می‌شود. این رقم بسیار کمی است و نرخ سرمایه‌گذاری ۱۵درصد هیچ یک از موارد زیر را به شما نمی‌دهد: مراقبت‌های بهداشتی، حمل و نقل، رسانه، تحصیل، بازنشستگی.

پس سؤال این‌است که مردم آمریکا چگونه می‌توانند بدون این چیزها زندگی کنند؟ پاسخ در نرخ بالای ناامیدی در میان مردم آمریکا و زندگی تحقیرآمیزی است که در این کشور توسط اکثریت جامعه تجربه می‌شد.

از آنجا که آنها روی خود سرمایه‌گذاری نمی‌کنند، آمریکایی‌ها در هر مرحله مورد سوءاستفاده قرار می‌گیرند. آمریکایی‌ها به جای داشتن سیستم‌های اجتماعی کارآمد در مسائلی مانند مراقبت‌های بهداشتی و بازنشستگی و تحصیل، دارای سیستم‌های خصوصی هستند اما همین سیستم‌های خصوصی، دلیل فقر آمریکایی‌هاست.

این یک حقیقت تلخ است که آمریکایی‌ها دارای نرخ پس‌انداز منفی هستند که به گفته اقتصاددانان بسیاری از مردم آمریکا در بدهی متولد می‌شوند و می‌میرند. زندگی آمریکایی‌ها یک دور طولانی و عجیب بدهی است. بدهی دانشجویی به بدهی پزشکی و این بدهی به بدهی کارت اعتباری تبدیل می‌شود. آمریکا ملتی از بدهکاران است و وقتی شما بدهکار باشید چیزی را به طور مؤثر به‌دست نمی‌آورید، پس‌انداز نمی‌کنید یا مالک نمی‌شوید.

دلیل فقیر شدن آمریکایی‌ها این است که همه سیستم‌های خصوصی آنها ـ که در اروپا و کانادا عمومی هستند ـ از آنها مبالغ نجومی دریافت می‌کنند و یک طبقه نخبه درنده، متوسط آمریکایی‌ها را به مردمی فقیر تبدیل کرده‌اند.

یکی از دلایل نرخ بالای جنایت در آمریکا به همین مسائل برمی‌گردد. آمریکایی‌ها به یکدیگر اعتماد ندارند و اعتماد به طور فاجعه‌بار در هر نهادی به‌جز ارتش کاهش یافته است. چرا آمریکایی‌ها به کسی یا چیزی اعتماد نمی‌کنند؟ زیرا آنها در جایی زندگی می‌کنند که تنها هدف، سوءاستفاده از مردم است و از همین رو بخش زیادی از جامعه آمریکا با خود سلاح شخصی حمل می‌کنند.

جامعه‌ای که هیچ وجه مشترکی ندارد

چگونگی انفجار آمریکا، داستان عجیبی است. حرص و طمع، آمریکایی‌ها را فقیر و مستأصل کرد. امروزه آمریکایی‌ها هیچ وجه مشترک و سیستم مشترک عمومی ندارند، بنابراین آنها چگونه پیوندهای اجتماعی ایجاد و درک کنند که بخشی از یک مجموعه هستند؟

آنها نمی‌فهمند که این شیوه زندگی عواقب بدی داشته است. این حرص و طمع به فقر منجر شده، تلاش برای تسلط به ناتوانی منجر شده است و خودخواهی، بی‌روح شدن را رقم زده است. تنها چیزی که آمریکایی‌ها واقعا روی آن اتفاق نظر دارند، این است: نهادها و ارزش‌هایی که آنها را کنترل می‌کند و تنزل می‌دهد پول، قدرت، حرص، خودخواهی، سلطه و رقابت است و این همان چیزهایی است که جامعه آمریکا هنوز از آنها دفاع می‌کند.

منبع: eand.co

«پدر هسته‌ای» پاکستان درگذشت

عبدالقدیرخان دانشمند بزرگ پاکستان و معروف به «پدر هسته‌ای» این کشور در ۸۵ سالگی درگذشت. وی که از مدت‌ها قبل بیمار بود، پس از ابتلا به کرونا در بخش مراقبت‌های ویژه بیمارستان آزمایشگاه تحقیقاتی کاهوتا بستری شد. عبدالقدیرخان در تبدیل پاکستان به یک قدرت هسته‌ای و دفاع از آن بسیار تأثیرگذار بود. در ماه می ۱۹۹۸ پاکستان بمب اتمی هند را با موفقیت آزمایش کرد. / اکسپرس نیوز

آزمایش موشکی جدید مقاومت فلسطین

یک شبکه فلسطینی از آزمایش موشکی جدید مقاومت فلسطین در راستای توسعه توانمندی نظامی خبر داد. رژیم صهیونیستی هر چند وقت یک بار خبر از آزمایش موشکی حماس می‌دهد اما کمتر پیش می‌آید خبر آزمایش موشکی از سوی رسانه‌های فلسطینی وابسته به مقاومت اعلام شود. در خرداد ماه گذشته، عضو دفتر سیاسی جنبش مقاومت اسلامی فلسطین (حماس) اعلام کرد که مقاومت فلسطین با پایان تجاوز اخیر رژیم صهیونیستی، کار تولید موشک را از سر گرفته است. / فارس

رزمایش جمهوری آذربایجان در دریای خزر از امروز آغاز می‌شود

عکس: Reddit.com

نمایش روی آب

وزارت دفاع آذربایجان از برگزاری مانور نظامی جدید در دریای خزر خبر داده است

سعید سبحانی

بین الملل

اسرائیل، ترکیه و آذربایجان به تحرکات مسموم و البته پرهزینه خود در آسیای مرکزی، قفقاز و دریای خزر ادامه می‌دهند. این تحرکات در حالی صورت می‌گیرد که تغییر ژئوپلیتیک منطقه به سرابی دست‌نیافتنی برای تل‌آویو، آنکارا و باکو تبدیل شده است. در این میان، توهمات الهام علی‌اف، رئیس جمهور آذربایجان، نئو عثمانی‌گری اردوغان و توسعه‌طلبی صهیونیست‌ها جملگی به سه قطعه ناموزون یک پازل تبدیل شده است اما تصور نهایی این پازل بر خلاف آنچه تصور می‌شود، بانیان چینش آن را بهت‌زده و مغموم خواهد ساخت.

وزارت دفاع جمهوری آذربایجان اخیرا در بیانیه‌ای اعلام کرد که نیروی دریایی آذربایجان از ۱۱ تا ۱۳ اکتبر تمرینات فرماندهی و ستادی را در دریای خزر انجام می‌دهد. این وزارتخانه افزود: از ۱۱ اکتبر، تمرینات ستادی فرماندهی نیروهای دریایی در بخش آذربایجان دریای خزر برگزار می‌شود. این تمرینات با مشارکت کشتی‌های جنگی و نیروهای ویژه دریایی انجام می‌شود، آنها وظایفی را برای حفاظت از زیرساخت‌های انرژی در بخش آذربایجان دریای خزر انجام می‌دهند. وزارت دفاع جمهوری آذربایجان اعلام کرده تشکیل یگان‌های جدید همراه با آموزش پرسنل مناسب و خرید کشتی و قایق را در این زمینه مد نظر دارد. وزیر دفاع جمهوری آذربایجان چندی قبل اعلام کرد این کشور در حال تقویت نیروی دریایی خود در دریای خزر است. باکو در حالی که نیم‌نگاهی به ارمنستان دارد، در هفته‌های اخیر رزمایش‌های متعددی را با ترکیه، پاکستان و گرجستان برگزار کرده است.

برادری متزلزل

در این معادله نمی‌توان نقش خاص آنکارا را نادیده انگاشت! طی روزهای گذشته، ترکیه و جمهوری آذربایجان در حالی رزمایش مشترک خود در نخجوان را ادامه می‌دهند که دو کشور روابط نظامی و امنیتی خود را در پی نبرد سال گذشته منطقه مورد مناقشه قره‌باغ گسترش داده‌اند. مانور نظامی مشترک با عنوان برادری تزلزل‌ناپذیر از ۵ تا ۸ اکتبر سال جاری میلادی و در بحبوحه افزایش تنش‌ها در منطقه انجام شد. با این حال، زمانی که پای افزایش آسیب‌پذیری حکومت علی‌اف یا به خطر افتادن منافع اردوغان در میان باشد، این برادری تزلزل‌ناپذیر تبدیل به دشمنی برادران پوشالی خواهد شد! اردوغان و علی‌اف هر دو نشان داده‌اند که بر خلاف ادعای خود در خصوص پیوند محکم با یکدیگر، در بسیاری از معاملات امنیتی پشت پرده با ناتو، تل‌آویو و حتی دیگر بازیگران منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای، به‌راحتی اسرار و اطلاعات یکدیگر را در اختیار آنها قرار داده‌اند. به عبارت بهتر، بر خلاف شعارهایی که اخیرا به تیتر رسانه‌های وابسته به جریان‌های پان‌ترکیستی در آنکارا و باکو تبدیل شده است، حکومت‌های باکو و آنکارا در زمان مقتضی، خنجرهای زیادی را به پشت یکدیگر زده‌اند.

علی‌اف بر دیوار تل‌آویو یادگاری می‌نویسد

در این معادله، الهام علی‌اف فریب قدرت پهپادهای رژیم صهیونیستی در جنگ قره‌باغ را خورده است. با این حال رئیس جمهور آذربایجان فراموش کرده که تل‌آویو در طول ۱۵ سال اخیر (از زمان جنگ ۳۳ روزه تا به امروز) چگونه در پنج نبرد مستقیم و ده‌ها نبرد غیرمستقیم در برابر حزب‌ا... و حماس شکست خورده و پهپادهای آن نیز بارها توسط گروه‌های مقاومت شکار شده‌اند. از سوی دیگر، نگاه معامله‌گرایانه و فریبکارانه صهیونیست‌ها نسبت به سیاستمداران و بازیگرانی کم‌خرد و بی‌درایت منطقه، محرز و آشکار است. بهتر است الهام علی‌اف قبل از آن که بر پهپادهای اسرائیل و وعده‌های تل‌آویو در خصوص حمایت نظامی و استراتژیک از آذربایجان تکیه کند، ماجرای عادی‌سازی روابط امارات و تل‌آویو را در ذهن آشفته خود مرور کند.

خاندان حاکم بر امارات در این روند، قربانی قمار دوسرباختی شدند که ترامپ، رئیس جمهور سابق آمریکا و نتانیاهو، نخست‌وزیر پیشین اسرائیل به ابوظبی تحمیل کردند. اماراتی‌ها پس از اعلام عادی‌سازی روابط خود با رژیم اشغالگر قدس، ملغی شدن الحاق بخش‌هایی از کرانه باختری به سرزمین‌های اشغالی را نخستین مزیت و اثر این معامله ننگین دانستند تا در خیال خام خود، منتی نیز بر سر فلسطینیان بگذارند. اما نتانیاهو و دیگر سران رژیم صهیونیستی پازل بازی اماراتی‌های نگون‌بخت را در عرض چند دقیقه برهم ریختند. آنها تأکید کردند حاضر به عقب‌نشینی از اشغال کرانه باختری نیستند. فراتر از آن، نوع مواجهه تل‌آویو با خرید جنگنده‌های اف-۳۵ آمریکایی از سوی امارات و در نهایت، محدود کردن خرید این جنگ‌افزارها و مشروط کردن این معامله به نظارت دائمی صهیونیست‌ها بر جنگ‌افزارهای اماراتی، نشان می‌دهد که با وجود بازی مطلق ابوظبی در زمین تل‌آویو، رژیم صهیونیستی هنوز از پذیرش خاندان وابسته و بی‌اراده بن‌زاید به‌عنوان یک «شریک راهبردی در منطقه» اجتناب می‌کند. فراتر از آن، مقامات رژیم اشغالگر قدس نسبت به آینده تحولات کشورهایی که قصد عادی‌سازی روابط با صهیونیست‌ها یا کشورهایی مانند آذربایجان که کشورشان را به زمین بازی تل‌آویو تبدیل کرده‌اند، اطمینان خاطر ندارند. به عبارت بهتر، سران این کشورها استقلال خود و سرزمین‌شان را قربانی یک بازی خطرناک می‌سازند! علی‌اف باید این حقیقت را به‌خوبی بداند که وی نیز به مانند دیگر مهره‌های تل‌آویو در منطقه، تاریخ مصرف دائمی و طولانی‌مدتی برای صهیونیست‌ها نخواهد داشت.

زمان برای بازگشت ترکیه و آذربایجان محدود است

اردوغان نباید فراموش کند که با توجه به پیوستگی مستقیم دوحوزه سیاست خارجی و داخلی در ترکیه (این پیوستگی به صورت سنتی در آنکارا وجود دارد)، هر گونه رفتار وی در قبال منطقه بر تحولات داخلی این کشور تاثیرگذار خواهد بود. به نظر می‌رسد اردوغان هنوز متوجه پیچیدگی‌های شرایط منطقه و داخل کشور خود نیست. در جریان تحولات سال‌های اخیر در منطقه، شاهد بودیم که ناتو و شورای امنیت سازمان ملل متحد هیچ‌یک حمایت‌های لازم و مورد انتظار اردوغان را از وی صورت ندادند. کشورهای فرانسه، آلمان، یونان و برخی دیگر از کشورهای ناتو نسبت به سیاست‌های اردوغان در منطقه و هزینه‌سازی‌های وی برای ناتو هشدار دادند. حتی یک بار رئیس جمهور جمهوری چک صراحتا عنوان کرد که اردوغان به جای آن‌که شریک ناتو باشد شریک داعش محسوب می‌شود. این مواضع نشان می‌دهد برخلاف ادعا و انتظار اردوغان، ترکیه عضو مؤثری در ناتو که مورد حمایت مطلق اعضا باشد نیست! در جریان سرنگونی هواپیمای نظامی سوخوی روسی در سال ۲۰۱۵ و توسط ترکیه، مشاهده کردیم که چگونه اعضای ناتو، به مفاد پیمان سنتی آتلانتیک شمالی بی‌توجهی کرده و اردوغان را در مقابل کاخ کرملین تنها گذاشت! در نهایت، رئیس جمهور ترکیه با حقارتی تمام‌عیار، مجبور شد از ادعاها و مواضع اولیه خود در تایید اقدام نیروی پدافند هوایی کشورش در قبال جنگنده سوخوی روسی عقب‌نشینی کند و از پوتین بخواهد تا او را ببخشد.

اکنون، فرجام و سرنوشت بازی مشترک باکو، تل‌آویو و آنکارا نیز آسیای مرکزی، قفقاز و دریای خزر نیز مشخص است! اکنون زمان اندکی برای بازگشت از این بازی پرمخاطره برای آذربایجان و ترکیه باقی مانده است....

باکو در حالی که نیم‌نگاهی به ارمنستان دارد، در هفته‌های اخیر رزمایش‌های متعددی را با ترکیه، پاکستان و گرجستان برگزار کرده است

اردوغان چگونه علی‌اف را طعمه خود ساخته است؟

در جریان انتخابات سراسری ترکیه در سال ۲۰۱۸ میلادی، حزب عدالت و توسعه تنها توانست ۴۲ درصد آرا را به دست بیاورد و به لطف ائتلاف با حزب ملی‌گرای ترکیه به رهبری دولت باغچه‌لی، توانست دولتی ائتلافی را تشکیل دهد. اردوغان در چنین شرایط سختی در مسند قدرت باقی ماند. اکنون، موقعیت اردوغان نسبت به سال ۲۰۱۸ نیز متزلزل‌تر شده است. نظرسنجی‌ها نشان می‌دهد اگر امروز انتخابات سراسری ترکیه برگزار شود، اردوغان به دلیل عملکرد ضعیف اقتصادی و ناکامی در اقناع شهروندان ترکیه‌ای درخصوص رویکرد سیاسی خود، نمی‌تواند باردیگر در مسند قدرت قرار گیرد. ضمن آن‌که برخی از اعضای حزب عدالت و توسعه (حزب متبوع اردوغان) نیز ترجیح داده‌اند از این حزب جدا شده و از نامزدی افرادی ناراضی مانند عبدا... گل یا احمد داوود اوغلو در انتخابات سال ۲۰۲۳ حمایت کنند. فراتر از آن، احتمال دارد باتوجه به نارضایتی‌های گسترده‌ای که در ترکیه از عملکرد اردوغان به وجود آمده، شاهد برگزاری انتخابات زودهنگام در این کشور باشیم. در چنین شرایطی اردوغان، الهام علی‌اف و ترویج مؤلفه‌های قومیت‌گرایانه افراطی را به دستمایه‌ای برای احیای موقعیت ازدست‌رفته خود در آنکارا و دیگر شهرهای ترکیه تبدیل کرده است. رئیس جمهوری آذربایجان نیز بدون درنظر گرفتن منافع ملی کشور خود، به بازی در زمین رئیس جمهور ترکیه ادامه می‌دهد. فراتر از آن، باکو هنوز در جریان هزینه‌های سخت و هنگفت ناشی از حمایت مشترک خود و آنکارا از تروریسم تکفیری و جبهه النصره قرار نگرفته است. متاسفانه ترکیه طی سال‌های اخیر به ضلع سوم مثلث حمایت از تکفیری‌ها و گروه‌های تروریستی تبدیل شده است. قرار گرفتن نام ترکیه در کنار نام‌های تل‌آویو و ریاض، منجر به تنزل موقعیت آنکارا نزد افکار عمومی منطقه و جهان اسلام شده است. رفت و آمد آزادانه تروریست‌ها از مرز ترکیه به سوی سوریه و عراق، موضوعی است که حتی اردوغان نیز قدرت انکار آن را ندارد. علاوه بر آنچه ذکر شد، اردوغان قصد دارد از شکاف میان دولت بغداد و اقلیم کردستان به سود اهداف توسعه‌طلبانه خود در منطقه استفاده کند.

آغاز نخستین انتخابات زودهنگام در عراق

فدرالیسم پارلمانی یا انتخابات سراسری؟

سرانجام متعاقب انحلال رسمی پارلمان عراق، دیروز (یکشنبه) انتخابات زودهنگام سراسری در این کشور آغاز شد. انتخابات عراق، پنجمین انتخابات پارلمانی در این کشور محسوب می‌شود. طبق قانون اساسی عراق، نظام سیاسی حاکم بر این کشور بعد از سال ۲۰۰۳ نظام دموکراتیک فدرال پارلمانی است در وضعیت طبیعی و معمول، گروه‌های سیاسی عراقی هر چهار سال یک‌بار برای راهیابی به پارلمان و به‌دست آوردن سهمی از قدرت و حضور در کابینه و دیگر پست‌های کلیدی کشور به رقابت با همدیگر می‌پردازند. پارلمان در نظام سیاسی عراق به‌دلیل نقشی که در معرفی نخست‌وزیر و تأیید کابینه دارد، دارای جایگاه ویژه‌ای است.

از سوی دیگر، مطابق یک قانون نانوشته در عراق، همواره نخست‌وزیری برای شیعیان، ریاست‌جمهوری در اختیار کردها و ریاست پارلمان با اهل سنت است. اهمیت برگزاری انتخابات سراسری اخیر در عراق به‌دلیل زودهنگام بودن و شیوه برگزاری متفاوت آن است. از زمان سقوط صدام در سال ۲۰۰۳ تاکنون، چهار دوره انتخابات پارلمانی به ترتیب در سال‌های ۲۰۰۵، ۲۰۱۰، ۲۰۱۴ و ۲۰۱۸ برگزار شده و انتخابات فرا رو که پنجمین دور انتخابات عراق پس از سقوط صدام است، نخستین انتخابات زودهنگام در تاریخ این کشور از زمانس قوط حکومت صدام محسوب می‌شود.

حضور گسترده احزاب و گروه‌های عراقی

کمیساریای عالی انتخابات عراق، پیشتر اعلام کرده بود که ۲۱ ائتلاف سیاسی، ۱۶۷ حزب که ۵۸ حزب در ائتلاف‌ها گنجانده شده‌اند و ۳۲۴۹ نامزد انتخاباتی ازجمله ۹۵۱ زن در این تاریخ به رقابت با یکدیگر می‌پردازند. بنا بر اعلام کمیساریای انتخابات عراق، ۷۸۹ نامزد عراقی به‌عنوان مستقل، ۹۵۹ نامزد در قالب ائتلاف‌ها و ۱۵۰۱ نفر در فهرست‌های حزبی در این انتخابات برای دستیابی به ۳۲۹ کرسی پارلمانی به رقابت می‌پردازند. در این میان، سهم زنان و اقلیت‌ها نیز قابل توجه است. بنا بر قانون اساسی عراق که می‌گوید، شمار کرسی زنان در پارلمان نباید کمتر از ۲۵ درصد کل نمایندگان پارلمان باشد، زنان در این دور از انتخابات دست‌کم ۸۳ کرسی پارلمانی را به خود اختصاص خواهند داد. پارلمان عراق دارای ۳۲۹ نماینده است. کرسی پارلمانی سهم اقلیت‌های قومی و دینی شامل مسیحی، ایزدی، صائبی مندائی، شبکی و کردهای فیلی خواهد بود. از این تعداد، پنج کرسی سهم مسیحیان است و اقلیت‌های شبکی، صائبی، ایزدی و کردهای فیلی هر کدام یک کرسی خواهند داشت.

ویژگی‌های خاص انتخابات پارلمانی اخیر عراق

از تغییرات مهم در این نظام آن است که رقابت نامزدها نه در سطح استانی که در سطح حوزه‌های انتخابیه است، با این توضیح که در نظام سابق، رأی‌دهنده می‌توانست به هر نامزدی در استان که بخواهد رأی دهد اما در نظام حاضر فقط به نامزدهایی که در حوزه انتخابیه خودش هستند رأی می‌دهد. از دیگر موضوعاتی که کار را برای نامزدها سخت کرده‌است، به‌خصوص در مناطق غیرشهری که تحت نفوذ عشایر هستند، آن است که گاه رأی‌های یک عشیره بین چند حوزه انتخابیه تقسیم می‌شد و این وضعیت باعث می‌شد یک نامزد از وجود رأی یک عشیره برای خود مطمئن نباشد اما این بار، شاهد انتشار آرا در کل سطح یک شهر یا منطقه کلان نیستیم! همین مساله به آن منجر شده‌است پیروزی برخی نامزدها در انتخابات تضمین شده نباشد. بنابراین، نتیجه انتخابات سراسری برای بسیاری از نامزدها و مخاطبان انتخابات مشخص نیست.

جمعیت عراق بنا بر آمار ارائه شده از سوی سازمان ملل به ۴۰/۲ میلیون نفر می‌رسد. شمار واجدین شرایط رأی‌دهی به ۲۵ میلیون نفر می‌رسد که از این میزان بنا به اعلام کمیساریای عالی انتخابات عراق، ۲۳ میلیون نفر دارای کارت «بیومتریک» (کارت شناسایی الکترونیک) هستند و در ۸۳ دایره انتخابات و ۸۲۷۳ صندوق رای تقسیم خواهندشد. بر این اساس، نحوه توزیع کرسی‌های پارلمانی عراق میان استان‌های مختلف به این شرح است: بغداد: ۷۱، نینوا: ۳۴، بصره: ۲۵، ذی‌قار: ۱۹، سلیمانیه: ۱۸، بابل: ۱۷، اربیل: ۱۶، الانبار: ۱۵، دیالی: ۱۴، کرکوک: ۱۳، واسط: ۱۲، دهوک: ۱۲، نجف: ۱۲، صلاح‌الدین: ۱۲، کربلا: ۱۱، الدیوانیه: ۱۱، میسان: ۱۰ و المثنی: ۷.

ائتلاف الفتح به ریاست هادی العامری، برای دومین بار در انتخابات شرکت می‌کند. این ائتلاف سال ۲۰۱۸ به ریاست العامری، دبیرکل سازمان بدر تشکیل شده و دربرگیرنده احزابی، چون سازمان بدر، السند به ریاست احمد الاسدی، جنبش صادقون به ریاست قیس الخزعلی دبیرکل عصائب اهل الحق، مجلس اعلای اسلامی به ریاست همام حمودی، سازمان عمل اسلامی، جنبش جهاد و سازندگی به ریاست حسن الساری و کتائب سیدالشهدا، را در خود جای داده است. این ائتلاف با ۷۳ نامزد در انتخابات مشارکت خواهدداشت. ائتلاف فتح در انتخابات پیشین در رتبه دوم در شمار کرسی‌های مجلس عراق قرار گرفت و ۴۸ کرسی را از آن خود کرد. ریاست این ائتلاف را نوری المالکی که دو دوره متوالی از سال ۲۰۰۶ تا ۲۰۱۴ نخست‌وزیر بوده است، برعهده دارد و شامل حزب اسلامی الدعوه به ریاست مالکی، جنبش البشائر، اتحاد اسلامی ترکمن‌های شیعی عراق، جنبش اراده به ریاست حنان الفتلاوی و نیز جنبش بدایه است که در انتخابات با ۷۲ نامزد شرکت خواهدکرد. جریان صدر به ریاست مقتدی صدر با ۹۵ نامزد در انتخابات شرکت خواهدکرد. این جریان اعلام کرده که بدون شریک سیاسی وارد رقابت انتخاباتی خواهدشد و حاضر به ائتلاف با هیچ گروهی نشده اما مذاکراتی را برای ائتلاف‌های بعد از انتخابات آغاز کرده‌است.

بزرگ‌ترین ائتلاف شرکت کننده در انتخابات به لحاظ شمار نامزدها ائتلاف اهل سنت عزم به ریاست خمیس الخنجر است. الخنجر در سال ۲۰۱۸ در پی اتهام به همکاری با تروریست‌ها از شرکت در انتخابات بازماند. این ائتلاف از المشروع العربی به ریاست الخنجر و حزب الوفا به ریاست قاسم‌الفهداوی، وزیر برق اسبق عراق، حزب حل (جمال الکربولی)، «الکتله العراقیه الحره» (قتیبه الجبوری)، حزب المسار (مثنی السامرائی)، تجمع المدنی (سلیم الجبوری)، حزب التصدی (خالد العبیدی)، حزب المجد (طلال الزوبعی) تشکیل شده و اولین بار است به این نام در انتخابات شرکت می‌کند. این ائتلاف بزرگ‌ترین ائتلاف در استان‌های الانبار و صلاح الدین و موصل و بغداد و دیالی است و مهم‌ترین نامزدهایش محمد الکربولی و محمود المشهدانی، رئیس اسبق مجلس عراق، هستند.

در میان گروه‌های کرد نیز دو حزب دموکرات کردستان، به رهبری مسعود بارزانی و اتحادیه میهنی کردستان به رهبری پسر و برادرزاده جلال طالبانی، بارزترین بازیگران کرد در صحنه انتخابات عراق هستند. در عین حال، حزب اتحاد اسلامی و الجیل الجدید (نسل جدید) و گوران (به معنای تغییر و تحول) مهم‌ترین جریان‌ها و احزاب معارض کرد در رقابت‌های انتخاباتی عراق هستند.

پارلمان در نظام سیاسی عراق به‌دلیل نقشی که در معرفی نخست‌وزیر و تأیید کابینه دارد، دارای جایگاه ویژه‌ای است